

Megyünk

*képzeliük el a tulajdonságait vesztett évszak
találomra kiválasztott délutánját
ahogy még mindig megyünk benne
s hogy hová talán már nem is érdekes
csupán az ahogy megyünk
a határtalanná lett magány úttalan útjain
és anélkül hogy szólnánk egymáshoz
mert amit mondani érdemes volna nincs olyan*

*megint be fog sötétedni
egyszer csak a vámőrök szállásán is kihunynak a fények
és mi akkor is menni fogunk
ha a vágyakozás gyötrelmétől egyre kimerültebben is
de megyünk mintha reménykednénk
hogy mindazt aminek még történnie kell
sikerülhet elképzelnünk
s majd bármikor felidézhetően is
mint egy még soha el nem mondott
valamikori álmot*

Míg

*mostanra már sikerült elhítenem magammal
hogy a vimperki benzinkutas lány téli alakmása lehetett
ahogy a zúzmarás ködben
s a majdhogynem térdig érő hóban szobroztunk*

*a néni akinek nem láttuk az arcát
és a kezéből többször is kiesett a szatyor
valami végtelenített családtörténettel szórakoztatta
a körülötte állókat
de akaratlanul mi is a hallgatói voltunk*

*a mesteri hatásszünetekben aztán a lány
mintha vízparti nyárba illő mosolyával ölelgetett volna
ahogy csak állt magányom küszöbén*

*azt hiszem így lehetett
mert a várakozás lázában talán nem is akarhattam mást
mint amit már mondtam
s míg csak föl nem tűntek a hókotrók
megpróbáltam elképzelni
ha szerencsések vagyunk mi várhat ránk*

*romantikusnak ígérkező kirakós játék
régieket megszügyenítő antik futam?*

Olyankor

*mostanában sokszor álmodom
a vimperki benzinkutas lánnyal*

*semmi különös csak mintha fiatal házasok volnánk
ülünk ölelkezve a sziklán szemben a tengerrel
vagy lépdeliünk a véget nem érő part kövein
azt hiszem még nincsenek gyerekeink
talán saját lakásunk sincs
s ha megszólalunk mindig a feltétlen bizalom nyelvén
úgyhogy félelmek nélkül tervezzük a holnapokat
bár időnként még eltévesztjük az előljárókat
vagy a főnévragozást*

*előfordul aztán hogy reggelente
mintha női hajszálatat találnék a párnámon
s olyankor nagyon diszkréten
de a kilencvenötös szuperbenzin illatát is érzem*